

Tape-Project 07/10/2022

Voor de eerste les van onze nieuwe docent tekenen, Bart Lodewijks, had hij voor ons 32 opdrachten uitgeschreven. Hieruit mochten wij een of meerdere opdrachten kiezen om die gedurende deze namiddag ten uitvoer te brengen. Hij gaf ons ook de mogelijkheid om verschillende opdrachten te combineren of zelf een opdracht te bedenken. Deze opdrachten varieerden van “Ga in een openbare ruimte staan en verzamel zo veel mogelijk small talk” tot “bel ergens aan en vraag of je een tekening mag maken van het uitzicht uit een van hun vensters”. Ik koos voor de opdracht “maak met tape een tekening in de openbare ruimte en verzamel zo veel mogelijk interpretaties van omstaanders”. Ik wist echter nog niet of ik volledig binnen de lijntjes wou kleuren en had er wel vertrouwen in dat ik er mijn eigen draai aan zou kunnen geven naarmate de namiddag vorderde. Ik verzamelde in het atelier alle rollen tape die ik vinden kon en ging op pad. Net op het moment dat ik het gebouw verliet werd ik echter gebeld door een vriendin. Ze vertelde me dat ze naar de wasserette moest om haar was in te steken en vervolgens 2 uur te doden had. Ze was van plan samen met een andere vriendin iets te gaan drinken en vroeg me of ik zin en tijd had om mee te gaan. Aangezien ik toch niet helemaal zeker was over wat ik met mijn project aan moest ging ik naar hen toe en vergezelde hen naar de wasserette.

Deze bevond zich op een kruising van vijf verschillende straten waar bussen, trams, auto's, fietsers en voetgangers kriskras door elkaar heen snijden. Het was een heerlijk warme vrijdagmiddag en dat maakte van dit kruispunt des te meer een individualistisch mierennest waar iedereen een duidelijk doel bezat en bereid was dit evengoed ten kosten van anderen te bereiken. De wasserette zelf is onbemand. Op de gevel staat niets te lezen en binnen treft men rond de 25 netjes naast elkaar geschrante wasmachines en droogkasten aan. Op de muur staan enkele instructies opgelijst. Zo valt er te lezen dat de wasserette uitgerust is met camera's die 24/7 alles gadeslaan en dat je na afwerking van een wasbeurt niet langer dan een uur in de machines mag blijven zitten. Ik was er direct vurig van overtuigd dat dit de perfecte locatie was. Op de muur was ook een telefoonnummer genoteerd dat je kon bellen bij problemen aan een van de machines. Toen het na het draaien van dit nummer tot twee maal toe radiostilte was nam ik het heft in eigen handen. Ik begon op de gevel van de wasserette samen met de twee vriendinnen met tape een tekening te maken. De schilderstape toonde zich een ideaal medium door de toegankelijkheid die het bood, ook voor niet-kunstenaars, en het feit dat het na afloop geen sporen op de gevel zou achterlaten. Ik nam me namelijk vanaf de start voor om alles nadien weer weg te halen.

De tekening breidde zich langzaam uit. Passanten waren over het algemeen zeer sceptisch, vroegen ons naar onze bedoelingen en bleven vaak ook even staan om te kijken naar welke vormen er nu zouden verschijnen. Na een tiental minuten vroeg ik nogal intuïtief aan een van de omstaanders of ze zin had om iets toe te voegen aan de tekening. Na enige aarzeling stemde ze in en was zo de eerste buitenstaander die haar spoor achterliet. Dit bleek een succesformule die we met veel enthousiasme bleven toepassen. Steeds meer mensen leverden hun bijdrage en de tekening bleef groeien. Aangezien ik meerdere rollen tape mee had gebracht konden er verschillende mensen op hetzelfde moment aan het werk en zo ontstond er een zeer bijzonder gevoel van verbondenheid. De tekening werd steeds groter en steeds meer aanwezig in het straatbeeld. Door de samenwerking van verschillende mensen aan hetzelfde beeld werden ze gestimuleerd om met elkaar in interactie te gaan. Er ontstond een zeer gezellige sfeer waarin mensen van verschillende afkomsten, leeftijden en sociale subculturen met elkaar in conversatie gingen en elkaar hielpen, begrepen en lieten uitspreken. Het kruispunt, en de wasserette in het bijzonder, is een plaats waar ook veel toeristen en anderstaligen naartoe komen en dit maakte de verbondenheid en wederzijdse interesse alleen maar rijker. Het anonieme spookstad-karakter van

de wasserette en de individualistische ieder-z'n-eigen-weg-cultuur van het kruispunt werd veranderd in een plaats van ontmoeting en verbondenheid. Er waren mensen die elkaar geld leenden voor de wasmachines dat ze vervolgens niet terug vroegen, toeristen die een uitgebreide wegbeschrijving kregen en een uitwisseling van persoonlijke ervaringen over de wasserette, over Gent en veel koetjes en kalfjes. De tekening, die op dit moment enkel nog als medium fungeerde, werd groter, slokte zelfs straatmeubilair en mensen op en stak het deurgat over.

Van mensen die niet actief aan het gebeuren deelnamen kwam een zeer dubbele reactie. Het illegale karakter was natuurlijk niet te ontkennen en vandalisme is in deze buurt zeker geen onbekend gegeven. Er was echter niemand die de politie of de wasserette-eigenaar effectief heeft ingelicht.

Tegelijk was er zeer veel nieuwsgierigheid. Er werd gevraagd of we van plan waren de tekening te laten hangen. Sommigen zijden zelfs dat ze later zouden terug keren om het eindresultaten te kunnen bewonderen. Er werd gepolst naar een website of Instagram-pagina waarop het project te vinden was of een manier om het te delen. Er waren mensen die foto's namen, video's maakten of naar ons toe stapten met vragen. Ik zei echter tegen iedereen dat de volledige tekening weer zou verdwijnen en dus maar een kort bestaan beschoren was. Hier was veel teleurstelling over. De tekening was ook voor een deel hun werk geworden en ze vonden het zonde mocht dit zomaar verloren gaan. Ze hadden namelijk een spoor willen achterlaten, een deel willen zijn van dit collectief en enkel zij zouden dit kunnen navertellen.

De mensen die actief deelnamen waren er evengoed van op de hoogte dat dit natuurlijk bij wet verboden was. Toch was de drang om hier deel van uit te maken, een teken achter te laten, iets toe te voegen en in interactie te gaan met elkaar en voorgaande tekenaars groot genoeg om tal van mensen te overhalen.

Ik was ook verbaasd over de esthetische kwaliteiten en kracht van de tekening. Het was alles behalve de kakafonie geworden waarop ik mij had voorbereid. Het leek een inherente menselijke drang om de samenhang in stand te houden en intuïtief aan het grotere geheel te denken. Er werd door sommigen gevraagd naar een thema, een set van regels waaraan ze zich dienden te houden of een soort kapstok. Ik gaf hen niets.

Er ontstonden biomorfe figuren, er werd met kleuren gespeeld en er verschenen zelfs digitale elementen. Terwijl buiten de tekening in omvang toenam bleven binnen de machines draaien en kwamen er continu mensen naar binnen met vuile- of naar buiten met propere was. Hierdoor waren zij bijna verplicht om deel te worden van het beeld.

Op het moment dat de was van mijn vriendin klaar was hebben we de tekening volledig verwijderd. Ook dit zorgde voor enkele geschokte reacties van omstaanders. De stukjes tape werden allemaal samengekleefd tot een grote bol en terug mee genomen. Het weghalen van de tekening zorgde ook enkele interessante ontdekkingen. De verschillende vormen werden namelijk in een andere volgorde verwijderd dan dat ze aangebracht waren waardoor de tekening er geen twee keer hetzelfde uit heeft gezien. Ik vond het van het grootste belang dat er geen spoor zou achterblijven. Enkel de foto's, deze tekst, de tape-bal als een soort artefact en de herinneringen zouden nog voortleven. Elke deelnemer zal namelijk anders naar deze wasserette kijken bij een volgende ontmoeting. Zij zullen weten wat daar die ene dag gebeurde, dat wie er geen deel van uitmaakte iets gemist heeft en dat ze deel waren en zijn van iets groter dan henzelf.